

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 27 lutego 2020 r.,

sprawy **M. N.**

skazanego z art. 62 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 10 lipca 2019 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w O.

z dnia 1 kwietnia 2019r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

M. N. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 20 listopada 2017 w N. woj. (...), wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 77,28 g netto oraz wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci marihuany w ilości 0,87 g netto i substancję psychotropową w postaci metylofenidatu w ilości 7.99 g netto

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 i art. 62 ust 1 ustawy o

przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. w okresie od stycznia 2017 r. do października 2017 r. w Nysie, woj. opolskie, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dziesięciokrotnie udzielił P. Ż. środek psychotropowy w postaci amfetaminy w ilości łącznej 10 gram, każdorazowo po 1 gram za kwotę łączną 200 złotych

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 12 k.k.

3. w okresie od 15 sierpnia 2017 r. do 19 listopada 2017 r. w Nysie, woj. opolskie, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej sześciokrotnie udzielił M. N. środek psychotropowy w postaci amfetaminy w ilości łącznej 10 gram, pięć razy po 1 gramie i raz - 5 gram za kwotę łączną 200 złotych

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 12 k.k.

4. w okresie od 15 sierpnia 2017 r. do 19 listopada 2017 r., w Nysie, woj. opolskie, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru udzielił 15 razy M. N. środek psychotropowy w postaci amfetaminy w ilości łącznej 15 gram, każdorazowo po 1 gram

tj. o przestępstwo z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast art. 12 k.k.

5. w okresie od października 2017 r. do listopada 2017 r., w Nysie, woj. opolskie, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dziesięciokrotnie udzielił M. J. środek psychotropowy w postaci amfetaminy w ilości łącznej 19 gram, cztery razy po 1 gramie, trzy razy po dwa gramy i trzy razy po trzy gramy za kwotę łączną 380 złotych

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu

narkomanii przy zast. art. 12 k.k.

6. w październiku 2017 r. w N., woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru udzielił czterokrotnie R. S. środek odurzający w postaci marihuany w ilości łącznej 0,8 g każdorazowo po 0,2 g

tj. o przestępstwo z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 12 k.k.

- VII w listopadzie 2017 r. w N., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru udzielił trzykrotnie K. S. środek psychotropowy w postaci mefedronu w ilości łącznej 300 mg, każdorazowo po 100 mg oraz środek odurzający w postaci marihuany w ilości 0,2 g

tj. o przestępstwo z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2019 roku, sygn. akt III K (...) Sąd Okręgowy w O., uznał M. N. za winnego popełnienia zarzuczanych mu czynów :

- przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, opisanego w pkt.I i orzekł karę roku pozbawienia wolności
- przestępstwa z art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. opisanego w pkt.II i III części wstępnej wyroku przyjmując, że działał on w warunkach ciągu przestępstw i orzekł karę 2 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art.45 § 1 k.k. przepadek uzyskanej z przestępstwa korzyści w kwocie 430 złotych
- przestępstwa z art. 59 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. opisanego w pkt.V i orzekł karę 3 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art.45 § 1 k.k. przepadek uzyskanej z przestępstwa korzyści w kwocie 380 złotych

- przestępstwa z art. 58 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. opisanego w pkt. IV. VI i VII i orzekł karę 2 lat pozbawienia wolności

Na podstawie art.85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art.91 § 2 k.k. Sąd Okręgowy w O. wymierzył oskarżonemu karę łączną w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności .

Wyrok powyższy zaskarżyli obrońcy oskarżonego M. N. wywodząc na jego korzyść apelacje :

- odnośnie czynu zarzucanego mu w pkt. 1 części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 62 ust.1 i 2 ustawy z. dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii zarzucili obrazę przepisów postępowania a to art. 4 i 7 k.p.k. przez dowolną ocenę materiału dowodowego, art.410 poprzez pominięcie okoliczności wynikających z opinii toksykologicznej z dnia 19.01.2018 roku oraz błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony posiadał przy sobie znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości 77.28 gram netto

- odnośnie czynu zarzucanego mu w pkt. II i IV części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 59 ust.1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., obrazę przepisów postępowania, a to art. 4 i 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego i błąd w ustaleniach faktycznych

- odnośnie czynów opisanych w pkt. II i IV części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 59 ust.1 i art.58 § 1 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., zarzucili obrazę przepisów postępowania , a to art. 4 i 7 kpk poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, art.410 poprzez pominięcie okoliczności wynikających z opinii toksykologicznej z dnia 19.01.2018 roku oraz błąd w ustaleniach faktycznych . polegający na przyjęciu, że oskarżony udzielił M. N. środek odurzający

- odnośnie czynu opisanego w pkt. V części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. zarzucili obrazę przepisów postępowania a to art. 4 i 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, oraz błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu . że oskarżony posiadał wiedzę odnośnie wieku M. J.

- odnośnie czynu opisanego w pkt. VI części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 58 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. zarzucili obrazę przepisów postępowania , a to art. 4 i 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, oraz błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że oskarżony udzielił R. S. środków w postaci marihuany

- odnośnie czynu opisanego w pkt. VII części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art.59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. zarzucili obrazę przepisów postępowania , a to art. 4 i 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, oraz błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu , że oskarżony udzielił K. S. środków' odurzających

- obrazę prawa materialnego tj. art. 59 ust.2 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez ich błędną wykładnię , że udzielenie środków odurzających M. J. . który miał 17 lat i 11 miesięcy stanowi zbrodnię

- obrazę art. 410 k.p.k. i art. 391 § 1 k.p.k. przez poprzestanie na odczytaniu zeznań M. N. złożonych przed Sądem Rejonowym w N.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońcy wnosili o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. I sentencji wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu znamienia znacznej ilości substancji psychotropowych oraz zmianę kwalifikacji czynu na art.62 ust.1 ustawy i wymierzenie kary o charakterze nieizolacyjnym oraz zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie

oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów wymienionych w pkt. II, III i IV wyroku

Alternatywnie skarżący zarzucili:

- rażącą niewspółmierność orzeczonych kar jednostkowych oraz orzeczonej wobec oskarżonego kary w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności przez niezasadne nieuwzględnienie okoliczności łagodzących co powinno skutkować wymierzeniem kary w znacząco niższym wymiarze oraz niezastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art.60 § 2 k.k.

Obróńcy wnosili o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art.60 § 2 k.k. i orzeczenie kar poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a także wymierzenie kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji.

Wyrok Sądu Okręgowego w O. zaskarżył także prokurator na niekorzyść oskarżonego .zarzucając rażącą niewspółmierność orzeczonych kar jednostkowych jak i orzeczonej kary łącznej i wnosił o wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w' wymiarze 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 10 lipca 2019 r. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy .

Z prawomocnym wyrokiem Sądu II Instancji nie zgodził się jeden z obrońców oskarżonego M. N. (adw. M. O., który w skardze kasacyjnej wyrokowi temu zarzucił:

I. rażącą obrazę prawa materialnego tj. art. 59 ust.2 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 205 roku o przeciwdziałaniu narkomanii [Dz.U.2018.poz.l030 tj. z dnia 29 .05.2018 r], przez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że o wypadku mniejszej wagi nie może decydować wiek nabywcy narkotyku, a wyłącznie wielkość i rodzaj udzielonego narkotyku, a tym samym, że zarzucany oskarżonemu w pkt. V aktu oskarżenia czyn dotyczący udzielenia M. J. środka psychotropowego w postaci amfetaminy stanowi zbrodnię z art. 59

ust.2 . podczas gdy w dacie zarzucanego czynu M. J. był w wieku 17 lat i 11 miesięcy , a więc był osobą niemal pełnoletnią, co prowadzić powinno do wniosku, że zarzucany oskarżonemu czyn stanowi wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 59 ust.3 w/w ustawy, albowiem przepis ten nie ogranicza uznania za wypadek mniejszej wagi czynu zabronionego tylko z uwagi na ilość i rodzaj środka , lecz również pozwala wziąć pod uwagę wiek osoby, której udzielany jest środek odurzający lub substancja psychotropowa.

II . rażąco obrazę prawa procesowego .która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art.7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez zaaprobowanie przez sąd drugiej instancji przyjęcia a priori przez Sąd pierwszej instancji, że wiarygodne są pierwsze, niekorzystne dla oskarżonego zeznania świadków P. Ż., M. N. i R. S. , a nie te złożone na dalszym etapie postępowania, którymi świadkowie obciążyli M. N. o udzielenie im narkotyków, podczas gdy procesowe zasady oceny dowodów nie przewidują takiego odgórnego założenia, a świadkowie ci złożyli odmienne zeznania mimo wyraźnych pouczeń prokuratora i sądu o grożącej im odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, a nawet mimo zapowiedzi wszczęcia przez prokuratora w sprawie tychże zeznań postępowania karnego.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądów w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Prokuratury Regionalnej w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Obrońca oskarżonego M. N. w piśmie procesowym z dnia 16 grudnia 2016r. podjął polemikę ze stanowiskiem Prokuratora wyrażonym w tej odpowiedzi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu tak oczywistym, że graniczącą z dopuszczalnością, co musiało skutkować jej oddaleniem, na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Przypomnieć wypada, co chyba uszło uwagi obrońcy oskarżonego, że możliwość wniesienia dopuszczalnej i skutecznej kasacji jest istotnie ograniczona, jako że jej celem jest jedynie wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych rażących naruszeń prawa o podobnej randze, wobec czego w toku postępowania kasacyjnego nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów i nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych. Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, stwarzającym, wobec zasady dwuinstancyjności obowiązującej w polskiej procedurze karnej, tylko w ograniczonym regułami tego postępowania zakresie, możliwość skasowania zapadłego w dwuinstancyjnym, wiążącym się także z bezpośrednim kontaktem sądów orzekających z materiałem dowodowym (ta ostatnia okoliczność jest niezwykle istotna np. w przedmiotowej sprawie) orzeczenia. W związku z tym szczególna odpowiedzialność wiąże się z właściwym i precyzyjnym przygotowaniem zarzutów kasacyjnych. Przypomnieć tu bowiem wypada, że – w myśl art. 536 k.p.k. - Sąd Najwyższy rozpoznając kasację, rozpoznaje ją w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym – tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k. Tym samym oznacza to, że zakres rozpoznania kasacji limitują także granice podniesionych w niej zarzutów. Zarzut kasacyjny, to nic innego jak twierdzenie skarżącego o uchybieniach popełnionych przez sąd odwoławczy w zaskarżonym orzeczeniu, zatem rozpoznanie kasacji ogranicza się wyłącznie do obowiązku rozważenia czy wskazane w zarzucie kasacyjnym uchybienie rzeczywiście wystąpiło. W kasacji obrońcy oskarżonego N., w jej pkt. 1, podniesiono zarzut naruszenia przepisów **prawa karnego materialnego**, a to art. 59 ust. 2 i 3 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Tak naprawdę jednak, nie z powodu dokonania niewłaściwej wykładni tych przepisów lub niewłaściwego zastosowania tego prawa w

niekwestionowanym stanie faktycznym. Zarzucono bowiem zbagatelizowanie znaczenia jakie - wedle autora kasacji -

dla przyjęcia przewidzianego w art. 59 ust. 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii tzw. wypadku mniejszej wagi ma ustalenie faktyczne (bezsporne w sprawie), odnoszące się do wieku pokrzywdzonego (w tym przypadku M. J., niemal pełnoletniego). Podnosząc ten zarzut autor kasacji zdaje się zapominać, że materialnoprawne przepisy w/w ustawy o zwalczaniu narkomanii jak również przepisy rozdziału XIV Kodeksu Karnego nie zawierają taksatywnie wyliczonych przesłanek które mogą statuować wystąpienie owego „wypadku mniejszej wagi”. Innymi słowy, przepis art. 59 ust. 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wskazujący na tzw. wypadek mniejszej wagi nie ma charakteru stanowczego, zaś okoliczności wyznaczające możliwość uznania w konkretnych okolicznościach określonego przestępnego zachowania za wypadek mniejszej wagi pozostają w granicach swobodnego uznania sądu orzekającego. Autor kasacji zdaje się zresztą, uzasadniając zarzut obrazy prawa materialnego stawiany Sądowi Apelacyjnemu w (...) odwoływać do argumentacji tego Sądu wyrażającej się w sformułowaniu (cyt. zresztą w kasacji), „że o wypadku mniejszej wagi nie może decydować wiek nabywcy narkotyku, a wyłącznie wielkość i rodzaj udzielonego narkotyku” postrzegając w nim wadliwej wykładni prawa materialnego tj. 59 ust. 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Trudno o większe nieporozumienie, niezależnie nawet o tego, że przepis art. 59 ust. 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wskazujący na tzw. wypadek mniejszej wagi nie ma charakteru stanowczego, skoro stanowisko Sądu Apelacyjnego oznacza tyle i tylko tyle, że w swobodnej ocenie tego Sądu, w konkretnych okolicznościach tej sprawy wiek osoby pokrzywdzonej, mimo, że bardzo bliski pełnoletności, nie ma znaczenia rozstrzygającego (decydującego) dla uznania działania oskarżonego jako działania o mniejszej wadze. Stanowisko tego Sądu, dość zresztą lapidarne, wyrażone na str. 21

uzasadnienia, nie może być, co oczywiste, odczytywane jako wskazanie na wykreowanie przez Sąd odwoławczy jakiejś „materialnoprawnej reguły działającej „erga omnes”, tym bardziej że nie sposób nie powiązać go z argumentacją Sądu pierwszej instancji wskazującego na wielokrotnie powtarzalne akty sprzedaży M. J. amfetaminy, przy, ustalonej, pełnej świadomości oskarżonego do jego nieletniości. Skoro tak, to stwierdzić należy, że sygnalizowane uchybienie nie ma postaci obrazy prawa materialnego, która to obraza po prostu nie wystąpiła. To wystarcza, by uznać omawiany zarzut kasacyjny za oczywiście bezzasadny. Przyjąć natomiast w konsekwencji trzeba, że obrońca skazanego stawiając w ten sposób zarzut w skardze kasacyjnej polemizuje z ustaleniami faktycznymi, które zostały przyjęte za podstawę orzeczenia Sądu odwoławczego. Ustaleniem faktycznym bowiem także jest ustalenie, jakie okoliczności i w jakim stopniu decydują, o przyjęciu in concreto wypadku mniejszej wagi. Oczywiście, możliwe jest w postępowaniu kasacyjnym wskazywanie na wadliwość dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, także w zakresie oceny znaczenia określonych okoliczności w procesie wyznaczania in concreto granic wypadku mniejszej wagi. Możliwe jest jednak jedynie przez zarzut wadliwego rozpoznania przez sąd odwoławczy zarzutów **procesowych** stawianych w apelacji sądowi pierwszej instancji odnośnie do dokonanej przezeń oceny kwantyfikatorów „wypadku mniejszej wagi”.

Niestety obrońca oskarżonego, w kasacji, w omawianym zakresie nie postawił Sądowi odwoławczemu zarzutu naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. z wz. z art. 457 § 3 k.p.k. czyli zarzutu wadliwej kontroli odwoławczej. Skoro zaś Sąd Najwyższy rozpoznaje - jak powiedziano – kasację, w granicach stawianych w niej zarzutów, przeto pozostaje stwierdzić tylko, że zarzut obrazy prawa materialnego jest zarzutem oczywiście chybionym.

Zarzut z pkt II kasacji tj. zarzut rażącej obrazy prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku - art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. – skierowany jest natomiast wprost do wyroku Sądu I Instancji, zaś

uzasadniająca go argumentacja została niemal dosłownie powielona z apelacji. Wiadomo zaś, że kasacja może być złożona wyłącznie od orzeczenia sądu odwoławczego. Zarzut obrazy art. 7 k.p.k., w realiach procesowych tej sprawy (odwołanie się do naruszenia art. 410 k.p.k. to oczywiste nieporozumienie), jest więc oczywiście niedopuszczalny, jako skierowany do orzeczenia sądu pierwszej instancji. Przecież całkiem jasne jest, że sąd odwoławczy nie dokonywał własnej oceny dowodów a jedynie kontrolował prawidłowość ich oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, nie mogąc tym samym obrazić reguł wynikających z normy zawartej w art. 7 k.p.k. Ponadto zarzut rażącego naruszenia przepisów postępowania w postaci art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. sformułowany w punkcie II kasacji jest odpowiednikiem zarzutu opisanego w pkt 2 apelacji, kwestionującego wprost ustalenia faktyczne w przedmiotowej sprawie, co – jak wskazano powyżej – jest niedopuszczalnym zabiegiem w postępowaniu kasacyjnym. W ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego niejednokrotnie podkreślano, że zarzut obrazy art. 7 k.p.k. stawiany wyrokowi sądu odwoławczego może być skuteczny tylko wtedy, gdy sąd ten prowadził własne postępowanie

dowodowe, względnie zmieniając wyrok sądu pierwszej instancji, odmiennie ocenił przeprowadzone przez ten sąd dowody. W przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca, wobec czego zarzuty opisane w wyżej wskazanych punktach skargi kasacyjnej należało uznać za oczywiście bezzasadne. Powtórzenie w skardze kasacyjnej argumentacji prezentowanej uprzednio w apelacji może być skuteczne tylko wówczas, gdy Sąd Odwoławczy nie rozpozna należycie wszystkich zarzutów i nie odniesie się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia. Niestety zarzutu rażącej obrazy art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. i w tym, odnoszącym się do całości materiału dowodowego, w kasacji niestety również nie podniesiono. Skoro zaś Sąd Najwyższy rozpoznaje - trzeba powtórzyć - kasację w granicach stawianych w niej zarzutów, przeto pozostaje stwierdzić tylko, że zarzut

obraży prawa procesowego, jako nie odnoszący się do skarżonego kasacją orzeczenia Sądu odwoławczego, jest również zarzutem oczywiście chybionym.

Poza wszystkim, można jedynie wskazać, że, niezależnie od tego, że wadliwość zarzutów kasacyjnych nie otwierała Sądowi Najwyższemu „dojścia” do możliwości zbadania rzetelności dokonanej w sprawie kontroli odwoławczej, to jednak analiza okoliczności sprawy oraz treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego nie dają podstaw do stwierdzenia, że orzeczenie to, jako rażąco niesprawiedliwe powinno być z obrotu prawnego wyeliminowane.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, obciążając skazanego kosztami postępowania kasacyjnego w myśl art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.